

Sygn. akt *XVII AmT 25/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 17 lutego 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z 26 października 2017 roku Nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmT 25/18*

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 października 2017 r. Nr (...) wydaną na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 7 ustawy z 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1907) (dalej: PT) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257) (dalej k.p.a.) w związku z art. 206 ust. 1 PT, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej Prezes UKE) nałożył na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. (dalej powód) karę pieniężną płatną do budżetu Państwa za niewypełnienie obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych PT, tj. obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE danych, o których mowa w art. 7 ust. 2 PT za 2015 r. w wysokości 2 550,00 PLN.

Odwołanie od powyższej Decyzji złożył powód, wnosząc o zmianę Decyzji poprzez odstąpienie od nałożenia kary i pouczenie strony, ewentualnie zmianę zaskarżonej Decyzji poprzez obniżenie nałożonej na powoda kary, względnie uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości. W każdym przypadku powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz

powoda kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zwrotu opłaty sądowej oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Przedmiotowej Decyzji powód zarzucił naruszenie przepisów prawa mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj.:

1. art. 189f § 1 pkt 1 k.p.a. w związku z art. 189 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie, tj. brak obligatoryjnego odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i pouczenia powoda mimo znikomej wagi naruszenia oraz zaprzestania przez powoda naruszania prawa,

2. art. 210 ust. 2 PT w związku z art. 209 ust. 1a PT polegające na braku uwzględnienia zakresu naruszenia oraz dotychczasowej działalności podmiotu przy ustalaniu wysokości nałożonej kary za niewypełnienie obowiązku udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych w art. 7 ust. 2 PT za rok 2015.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UKE wniósł o: oddalenie odwołania w całości; przeprowadzenie dowodów z dokumentów stanowiących akta administracyjne sprawy na okoliczność przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE stanu faktycznego sprawy oraz treści Decyzji; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wysokości 1 440,00 zł.

Sąd Okręgowy- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. (poprzednia nazwa (...) sp. z o.o.) jest wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE pod numerem: (...) (k.16-17 akt adm.).

Powód nie dopełnił w ustawowym terminie, przewidzianego w art. 7 ust. 2 PT, obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, za 2015 r. (okoliczności bezsporne).

Zawiadomieniem z 17 lipca 2017 r. Prezes UKE poinformował powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na (...) sp. z o.o. kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt za rok sprawozdawczy 2015. W tymże piśmie, Prezes UKE wezwał przedsiębiorcę do przekazania, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2016 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary. Jednocześnie Prezes UKE poinformował przedsiębiorcę o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania tego pisma oraz o możliwości przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów w każdym stadium postępowania (k.1-2, 14 akt adm.).

W piśmie z 25 lipca 2017 r. (...) sp. z o.o. w C. wskazała, że (...) Sp. z o.o. zmienił nazwę na (...) Sp. z o.o. (k. 15-17 akt adm.).

W dniu 7 sierpnia 2017 r. (...) przesłał w wersji elektronicznej (w wersji papierowej - 16 sierpnia 2017 r.) dane wymagane zgodnie z art. 7 ust. 2 PT w postaci:

- wypełnionego Formularza FOO za rok 2015,
- wypełnionego Formularza FOO za rok 2016 (okoliczność bezsporna).

Pismem z 30 sierpnia 2017 r. Prezes UKE ponownie wezwał powoda do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2016 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary, w terminie 30 dni od otrzymania żądania. Jednocześnie Prezes UKE poinformował, że przedsiębiorca ma prawo wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów a prawo to przysługuje również po zakończeniu postępowania. Ponadto powiadomił, że przedsiębiorca ma możliwość zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie, a także

o prawie do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 30 dni od daty otrzymania niniejszego pisma (k. 19-23 akt adm.).

W piśmie z 18 września 2017 r. powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie, stwierdzając, że naruszył istniejące przepisy prawa w zakresie nieprzedłożenia sprawozdania za rok 2015. Powód zwrócił uwagę, że popełniony czyn nosi znamiona niskiej szkodliwości z uwagi na fakt, że nie dotyczy bezpośrednio abonentów. Ponadto wskazał, iż nie osiągnął żadnych korzyści w związku z nieprzekazaniem informacji. Dodał, że „Względem brany pod uwagę przez Prezesa UKE jeśli chodzi o wysokość naliczenia kary jest dotychczasowa działalność podmiotu zagrożonego karą. Otóż jako spółka z ograniczoną odpowiedzialnością prowadzę bieżącą działalność telekomunikacyjną od niedawna na rynku lokalnym. Moja dotychczasowa, długoletnia działalność nie była wcześniej przedmiotem negatywnej oceny Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej”. Zdaniem powoda naruszenie obowiązku wynikającego z art. 7 PT miało charakter wyjątkowy i wynikało z nieświadomości konieczności realizacji omawianego obowiązku. Powód zauważył, że ilość obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę przez ustawodawcę oraz natłok spraw zawodowych spowodował, że nie zrealizował obowiązku wynikającego z art. 7 PT. Oświadczył, że „podejmę wszelkie możliwe działania celem usunięcia skutków naruszenia wskazanych przez Organ, a także będę terminowo i rzetelnie realizował obowiązki sprawozdawcze w przyszłości. Wraz z rozwojem mojej działalności, staram się zwiększać swoją świadomość prawną, co niewątpliwie przeloży się na wyeliminowanie dalszych naruszeń. Zaległe sprawozdanie zostało złożone.”. Konkludując, powód wniósł, z uwagi na wagę naruszeń oraz wszelkie okoliczności łagodzące, o odstąpienie od nałożenia kary, względnie o nałożenie kary w najniższym możliwym wymiarze (k.26-30 akt adm.).

Pismem z 9 października 2017 r. powód został poinformowany o przedłużeniu terminu załatwienia sprawy do dnia 9 listopada 2017 r. Ponadto powtórnie został powiadomiony o możliwości zapoznania się z zebraniem materiałem dowodowym w sprawie, a także o możliwości ostatecznego wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji, co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego pisma (k. 32-37 akt adm.).

W dniu 26 października 2017 roku Prezes UKE wydał zaskarżoną Decyzję (k. 38-48 akt adm.).

W roku 2016 powód osiągnął przychód w wysokości (...) zł (k.28 akt adm.).

Powyżej opisany stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy w oparciu o ww. dowody, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziły zastrzeżeń oraz niekwestionowane twierdzenia stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, albowiem zaskarżona Decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 PT przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym przekroczyły kwotę 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE rocznego sprawozdania finansowego w terminie do dnia 30 czerwca, a także danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 31 marca. Stosownie zaś do treści art. 7 ust. 2 PT przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, wyłącznie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Oznacza to, iż obowiązek sprawozdawczy wynikający z art. 7 PT ciąży na każdym przedsiębiorcy telekomunikacyjnym, przy czym jedynie zakres tego obowiązku zmienia się w zależności od kwoty rocznego przychodu za poprzedni rok obrotowy w stosunku do roku, w którym dany obowiązek się aktualizuje. Natomiast zarówno art. 7 ust. 1, jak i art. 7 ust. 2 PT, niezależnie od przychodu przedsiębiorcy z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku obrotowym, przewidują obowiązek przedłożenia Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i

zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w tym samym terminie, tj. do dnia 31 marca.

Przewidziany w przywołanym przepisie obowiązek informacyjny ma charakter stały i winien być realizowany przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego bez odrębnego wezwania. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisów prawa i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnych, wobec czego przedsiębiorca samodzielnie ustala, jakim obowiązkom informacyjnym podlega (S. Piątek, Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2013 r., System Informacji Prawnej Legalis).

Niedopełnienie przez przedsiębiorcę wskazanego obowiązku w ustawowo określonym terminie powoduje natomiast narażenie się na sankcję administracyjną przewidzianą w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. W myśl tego przepisu – w jego brzmieniu aktualnym na datę wydania zaskarżonej Decyzji – karze pieniężnej podlega ten, kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe.

Odnosząc powyższe, do okoliczności niniejszej sprawy Sąd stwierdził, że nie budzi wątpliwości, iż w 2015 r. powód, wykonując działalność telekomunikacyjną jako przedsiębiorca telekomunikacyjny wpisany do rejestru tych przedsiębiorców pod numerem (...), nie wypełnił w ustawowo określonym terminie obowiązku przedłożenia danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2015. Fakty te zostały przyznane przez powoda zarówno w toku postępowania administracyjnego, jak również w odwołaniu od Decyzji Prezesa Urzędu.

Powyższe okoliczności wskazują zatem, że w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki nałożenia na powoda kary pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 PT. Należy przy tym zauważyć, że odpowiedzialność przewidziana w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, tzn. jest ona niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Wprawdzie obowiązek informacyjny został zrealizowany przez powoda w późniejszym terminie, aczkolwiek Sąd stoi na stanowisku, iż w świetle przepisu art. 209 ust. 1a PT, pomimo przesłania przez powoda dopiero 7 sierpnia 2017 r. elektronicznie a później 16 sierpnia 2017 r. w korespondencji stosownych danych na formularzu FOO za 2015 r., wymaganych art. 7 ust. 2 PT, zasadne było nałożenie na Spółkę- w związku ze stwierdzonym naruszeniem- kary pieniężnej przede wszystkim z uwagi na długi czas trwania naruszenia, jak i jego zakres.

Zgodnie bowiem z wymienionym przepisem art. 209 ust. 1a PT, kara, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Jeśli chodzi o zakres naruszenia, podkreślenia wymaga, iż dane objęte przedmiotowym obowiązkiem mają zapewnić Prezesowi UKE, jako regulatorowi rynku telekomunikacyjnego, stały dostęp do informacji istotnych dla tego rynku. Brak tych informacji uniemożliwia z kolei Prezesowi Urzędu realizację jego kompetencji, w tym dokonanie oceny aktualnego stanu rynku, jego tendencji rozwojowych oraz potencjalnych zagrożeń, uniemożliwia też realizację celów regulacyjnych, w szczególności w zakresie nakładania, zmiany lub uchylania obowiązków regulacyjnych, stwarzania warunków dla wspierania konkurencji na rynku oraz zapewnienia użytkownikom korzyści w postaci różnorodności ceny i jakości usług telekomunikacyjnych. Z podanych względów obowiązek informacyjny musi być rygorystycznie przestrzegany przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Natomiast powód opóźnił się ze złożeniem odpowiednich danych stanowiących podstawę dla analizy rynku aż ponad 1 rok i 4 miesiące, co miało w praktyce przełożenie na długotrwały brak pełnej wiedzy organu w tym zakresie, wpływający negatywnie na wypełnienie obowiązków przez Prezesa UKE. Jednocześnie z oczywistych względów należy przyjąć, że powód nie jest w stanie zniwelować podanych skutków naruszenia. W tej sytuacji, jak już wcześniej wspomniano, słuszne jest objęcie powoda sankcją wobec długotrwałości tego typu naruszenia.

Rozważając nałożenie kary na powoda w kontekście przesłanek z art. 209 ust. 1a PT Sąd zważył, że wbrew przekonaniu powoda organ nie miał możliwości odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu na podstawie art. 189f k.p.a. Zgodnie bowiem z treścią art. 206 ust. 1 PT postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a., ze zmianami wynikającymi z PT oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Tym samym „W postępowaniu przed Prezesem UKE należy stosować postanowienia KPA z uwzględnieniem odmienności proceduralnych wynikających z (...) oraz (...). Odmienności tych jest wiele. W postępowaniach prowadzonych na podstawie KPA występują fazy uregulowane wyłącznie przepisami (...). [...] Rozstrzygnięcia w stosunku do przedsiębiorców telekomunikacyjnych, innych podmiotów prowadzących działalność telekomunikacyjną, użytkowników i abonentów mogą być podejmowane wyłącznie na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa.” [Komentarz do art. 206 PT w: Prawo Telekomunikacyjne. Komentarz, prof. dr hab. Stanisław Piątek, Legalis]. Oznacza to, że występujące regulacje szczególnie Prawa telekomunikacyjnego zastępują normy ogólne k.p.a. Z kolei kwestia nakładania kar pieniężnych jest szczegółowo unormowana w Prawie telekomunikacyjnym.

Zaznaczyć więc w tym miejscu trzeba, iż z rozwiązania zawartego we wskazanym przepisie art. 209 ust. 1a PT przewidującego że, kara może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia, wynika, że w razie zaprzestania przez podmiot naruszania prawa lub naprawienia wyrządzonej szkody decyzja odnośnie nałożenia kary pozostawiona jest uznaniu organu, który może ją nałożyć, jeśli przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia. Jak wskazuje się w doktrynie przedstawionej wprawdzie na gruncie znowelizowanego Prawa telekomunikacyjnego, aczkolwiek mającej zastosowanie także na kanwie poprzedniego stanu prawnego: „W świetle postanowień tego ostatniego przepisu [art. 209 ust. 1a PT- dopisek własny], Prezes UKE może zatem nie nakładać kary pieniężnej za takie naruszenie, które już zaistniało, a szkodę nim wywołaną naprawiono, ale tylko wówczas, gdy organ ten uzna, że przemawiają za tym takie elementy charakteryzujące naruszenie, jak czas jego trwania, a także jego zakres lub skutki. Niemniej jednak podkreślić należy, iż fakt użycia przez ustawodawcę w przepisie art. 209 ust. 1a (...) sformułowania „może zostać nałożona także”, zaraz po wymienieniu katalogu naruszeń, o których mowa w art. 209 ust. 1 i 1⁽¹⁾ (...), pozwala wnioskować, że przepis ten nie odnosi się w pierwszym rzędzie do kwestii możliwości odstąpienia przez Prezesa UKE od nałożenia kary we wspomnianej powyżej sytuacji, ale doprecyzowuje fakt możliwości karania za naruszenia przeszłe i takie, gdzie szkodę nimi spowodowaną naprawiono.” [Fakultatywna odpowiedzialność karnoadministracyjna w świetle nowelizacji prawa telekomunikacyjnego z 10 maja 2018 r., Mariusz Czyżak, IKAR 2019, Nr 3]. Przy czym w dalszej kolejności ustawodawca określił warunki nakładania kar pieniężnych w art. 210 ust. 1 PT, zgodnie z którym karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. W art. 210 ust. 2 PT określono zaś, iż ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes Urzędu uwzględni zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

Powyższe uregulowania w sposób pełny normują w ramach Prawa telekomunikacyjnego kwestie dotyczące przesłanek nakładania i miarkowania kar pieniężnych, stąd nie należy odwoływać się do w tym zakresie do regulacji Kodeksu postępowania administracyjnego. Innymi słowy powołane przepisy jako wyczerpujące wyłączają w świetle art. 206 ust. 1 PT zastosowanie wskazanego przez powoda art. 189f k.p.a. dotyczącego odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej.

Sąd w całości podzielił więc ocenę pozwanego co do zasadności orzeczenia wobec powoda kary pieniężnej, ale również odnośnie jej wysokości. Powód nie przedstawił przy tym okoliczności, które uzasadniałyby zmianę zakwestionowanej Decyzji poprzez zmniejszenie wysokości nałożonej na niego kary. Ustalając wysokość kary pieniężnej za naruszenie obowiązków określonych w art. 7 ust. 2 PT, Prezes UKE prawidłowo uwzględnił wszystkie przesłanki wymienione w art. 210 ust. 2 PT.

Wbrew zarzutowi naruszenia art. 210 ust. 2 PT, organ słusznie wziął pod uwagę, iż dane przekazywane przez przedsiębiorców na podstawie art. 7 ust. 2 PT pozwalają oceniać aktualny stan rynku usług telekomunikacyjnych,

na który Prezes UKE może reagować, realizując cele Prawa telekomunikacyjnego. Dane zawarte w składanych formularzach zapewniają bowiem ciągłość określonych zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych. Z kolei nieprzekazanie tych danych przez Przedsiębiorcę daje mylny obraz stanu rynku, co ma znaczenie w szczególności przy jego analizie, również pod kątem czy występuje na nim skuteczna konkurencja. Ponadto przedmiotowe informacje są niezbędne dla stworzenia przez Prezesa UKE zgodnego ze stanem faktycznym raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego ogłaszanego przez niego stosownie do treści art. 192 ust. 3 PT w terminie do 30 czerwca za rok ubiegły. Tak więc zaniechanie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wpływa na poprawność zgromadzonych i ujawnionych danych, tym samym przekładając się na adekwatność wskazanego raportu podawanego do informacji publicznej przez organ regulacyjny w wykonaniu obowiązku ustawowego nałożonego na ten organ, co nie może być bagatelizowane.

Wprawdzie Przedsiębiorca ostatecznie przedłożył dane dotyczące rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, co skutkowało zmniejszeniem kary pieniężnej, aczkolwiek uczynił to dopiero w toku postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej z tego powodu. Przy czym stan bezczynności Przedsiębiorcy utrzymywał się ponad rok i 4 miesiące.

Pozwany uwzględnił również okoliczność, iż Przedsiębiorca nie był dotychczas karany przez Prezesa UKE, co wpłynęło na złagodzenie wymiaru kary pieniężnej.

Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru kary przyjęta została kwota całkowitych przychodów Przedsiębiorcy w kwocie (...)zł osiągniętych w 2016 r., gdyż przepis art. 210 PT wprowadzający granicę maksymalnej kary nakładanej za naruszenie nie różnicuje rodzaju przychodów, w oparciu o które wyliczana jest kara pieniężna. Jak przyjęto też w doktrynie, podstawę wymiaru kary pieniężnej tworzy łączny przychód ze wszystkich źródeł. Tym niemniej nie można pominąć informacji, że przychody Przedsiębiorcy uzyskane z działalności telekomunikacyjnej wyniosły (...)zł.

Sąd stanął zatem na stanowisku, że stan faktyczny sprawy uzasadniał nałożenie kary pieniężnej oraz ustalenie jej wymiaru w wysokości określonej w zaskarżonej Decyzji, tj. w kwocie 2 550 zł. Karę tą należy uznać za niedużą w świetle przychodów Przedsiębiorcy, aczkolwiek proporcjonalną do naruszenia przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Zgodnie z art. 210 ust. 1 PT, karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, Prezes UKE nakłada w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę, że maksymalna kara, jaka mogłaby zostać nałożona na powoda za niewywiązanie się z obowiązku sprawozdawczego w 2015 r. wynosi(...) zł należy uznać, że kara w wysokości 2 550 zł nie jest nadmiernie wygórowana i mieści się w ustawowych granicach, a przy ustalaniu jej wysokości pozwany nie przekroczył ram uznania administracyjnego. Wysokość tej kary pozostaje we właściwej proporcji do stwierdzonego naruszenia, dotychczasowej działalności powoda oraz jego możliwości finansowych. Kara ta powinna spełnić funkcję represyjną, prewencyjną i wychowawczą, wpływając na zdyscyplinowanie powoda oraz innych przedsiębiorców w należyтым wykonywaniu ich ustawowych obowiązków.

Decyzji w przedmiocie kary nie zmienia okoliczność, iż jak podał powód sankcjonowane zaniechanie spowodowane było niewiedzą, ponieważ przedsiębiorca nawet rozpoczynający działalność reglamentowaną jaką jest działalność telekomunikacyjna powinien być przygotowany do wypełniania obowiązków ustawowych i od początku funkcjonowania działać profesjonalnie, tym bardziej, że prowadzi działalność w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił odwołanie na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c. wobec braku podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód jako przegrywający sprawę zobowiązany jest do zwrotu Prezesowi UKE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o § 14

ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, z uwzględnieniem przesłanek wymienionych w art. 109 § 2 k.p.c.

Sędzia SO Anna Maria Kowalik